

[Krog Hansen.]

Man må efter min formening vælge et storbyråd, som kan forestå den overordnede planlægning, som er vældig vigtig, måske er noget af det vigtigste, en planlægning af de ting, som har hele områdets interesse, således at man undgår fejlinvesteringer og undgår mange af de ting, som man ser i forstadskommunerne i dag. Hvad angår denne overordnede planlægning, kan man jo drøfte, hvor vidt den skal gå, hvilke ting der skal med, men det er i hvert fald givet, at byudvikling, trafikplanlægning, herunder den kollektive trafik, skolevæsen, vandforsyning, hovedkloakering, spildevandsrensning, plejehjem og andet må med i denne overordnede planlægning. Men for at få den økonomiske udligning, som skal til, må et sådant råd også fastsætte en fælles skatteprocent for hele området, en skatteprocent, som skal være fælles for at undgå, at folk flytter ud i et eller andet område, hvor man kan få en form for skattely. Dette storbyråd skal selvfølgelig bruge en del af disse penge til at løse de opgaver, som har interesse for hele området, og resten af midlerne må deles mellem de lokale byråd, som også skal nedsættes.

Et sådant storbyråd kan altså bruge al sin tid til at varetage den overordnede planlægning og behøver ikke at tage sig af de ting, som nogle vil kalde småting, men som borgerne synes er store ting. Omvendt har det lokale byråd lejlighed til at tage sig af de ting, som borgerne kommer med, og borgerne føler stadig væk, at der er en kontakt mellem lokalrådene eller byrådene og borgerne. De skal også løse en række opgaver, og her kunne nævnes legepladser, fritidsforanstaltninger, mindre idrætsanlæg o. lign.

Hvis man prøver på at undersøge, hvor mange opgaver et samfund på 50.000-60.000 mennesker egentlig kan løse, forudsat at der er skabt en økonomisk udligning, kan man støtte sig til, hvad anerkendte byplanlæggere og arkitekter har sagt om dette spørgsmål. Jeg skal ikke nævne hele listen, men kun sige, at de udgør omtrent 70 pct. af de opgaver, som man kan forlange løst i en moderne kommune. F. eks. kræver en legeplads med leder kun et befolkningsunderlag på 5.000, en skole til 720 børn kræver et befolkningsunderlag på 4.000, en handels-skole 40.000, en svømmehal 50.000, en

sportshal 50.000. Jeg kunne nævne andre ting, men det er noget, som vi må komme tilbage til i udvalget. Man ser altså her, at der er ingen grund til at skabe disse store bysamfund for at løse 70 pct. af de opgaver, som borgerne forventer bliver løst.

Hvis man følger det, som jeg her ganske kort har skitseret, og som jeg mener vi må bruge en del tid på at drøfte i udvalget, får vi altså et storbyråd, som kan tage sig af de store opgaver, et lokalt byråd eller flere lokale byråd, som kan tage sig af de mindre opgaver. Vi får ingen unødigt forsinkelse af ekspeditionerne, vi får kontakt ud til borgerne, vi får en planlægningsmulighed, og endelig får vi en økonomisk udligning, altså de ting, som har været en af grundene til, at man ønskede at undersøge disse forhold i de områder, der er tale om. Jeg skal henstille til dette ting og til dem, der skal sidde i udvalget, at de virkelig tager sig tid til at undersøge disse ting. Det er noget, som folk lever med i rundt omkring i dette land.

Sigsgaard: Lovforslaget er jo en klar gevinst i forhold til den skitserede alternative opdeling af de byområder, der er tale om, i en 2-3-4 kommuner hver. Man opnår ved at gennemføre lovforslaget, som det er fremsat, en større lighed for borgerne, man opnår altså en økonomisk udligning, en fjernelse af begrebet skattely, og man opnår en mere hensigtsmæssig og mere økonomisk byvækst. Men der bliver jo tale om meget store kommuner, og derfor bør der, som også hr. Ove Hansen og andre har været inde på, dispenseres fra styrelsesloven, sådan at medlemstallet i kommunalbestyrelserne kan overstige de 25 væsentligt. Jeg ville tro, at et tal på ca. 50 ville være langt mere passende end de 25, hvis befolkningen skal sikres en nogenlunde repræsentation fra de forskellige områder.

Jeg tror, der var en ordfører, der for lidt siden udtrykte betænkelighed ved høje tal og i den forbindelse nævnte det tal på 101, som har været fremme i forbindelse med diskussionerne om en hovedstadsordning. Jeg vil lige i den forbindelse sige, at tallet 101 for antallet af medlemmer i et hovedstadsråd ikke er det, der er galt ved den ordning, der arbejdes med. I Oslo kommune har man 80 kommunalbestyrelsesmedlemmer, i Stockholm stad har man 100, og det går ganske ud-